

Arany Júlia

Világszerte Nr. 1

Jennie Lucas
Cseresznyevirágzás Tokióban

Tara Pammi
Egy kis szívesség

Jennifer Hayward
Az üzlet az üzlet

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Enterprises ULC-vel létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Enterprises ULC. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jennie Lucas, 2020 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *Her Boss's One-Night Baby*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Gaáli István

© Tara Pammi, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2023

Eredeti címe: *A Deal to Carry the Italian's Heir*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Jennifer Drogell, 2018 – Vinton Kiadó Kft., 2023

A mű eredeti címe: *His Million-Dollar Marriage Proposal*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: Kis Z. Margit

Nyomtatásban megjelent: az ARANY JÚLIA 61. számában, 2023

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-698-2

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2023

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Műszaki vezető: Sárai Szabó Mária

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Jennie Lucas

Cseresznyevirágzás Tokióban

1. FEJEZET

Rózsaszín felhők a modern felhőkarcolók között, fehérén-rózsaszínen virágzó cseresznyefák: április elején gyönyörű volt a napfelkelte Tokió felett.

De Hana Everly ebből semmit sem látott. Ahogy kibámult a Rolls-Royce ablakán, szíve vadul dörömbölt, bőréen kiütkezött a hideg verejték.

– És keress új házvezetőnőt a New York-i penthouse-ba...

Főnöke, Antonio Delacruz szinte szünet nélkül sorolta az utasításait, amelyeket Hanának azonnal végre kellett hajtania.

Ő automatikusan jegyzetelt, de a gondolatai máshol jártak.

Nem lehet terhes. Nem *szabad* terhesnek lennie.

Antonio világosan közölte a szabályokat. Még az első csók alatt is azt mormolta: „Csak egy éjszaka, semmi több. Se romantika, se esküvő. Semmilyen következmény. Holnap reggel újra az asszisztensem leszel. Megegyeztünk?”

És ő azt súgta, „igen”.

Abban a pillanatban, ott, a férfi ágyában, érzéki mámorban bármire igent mondott volna.

„Még hajnal előtt elhagyod az ágyamat, és egyikünk se fog soha többé beszélni erről az éjszakáról” – tette hozzá Antonio hideg tekintettel.

Hana kábultan bólintott, mire a férfi lustán rámosolygott, félig leeresztette a szemhéját, aztán egy perzselő csókkal ismét birtokba vette az ajkát.

Hana azt hitte, tudja, mit csinál. Huszonhat évesen már elég nagy lány. Tisztában volt vele, hogy Antonio Delacruz nem alkalmas párkapcsolatra; kíméletlen milliárdos, egy gyorsan terjeszkedő légitársaság vezérigazgatója és főrésztvényese. A CrossWorld Airways nem véletlenül múlta felül a versenytársait: Antonio semmitől sem riadt vissza, ha igazán akart valamit.

Egyébként nem is ő kezdte. Hana csókolta meg először. Hihetetlen, hogy megtette!

Amikor aznap este Antonio sírva talált rá madridi palotája folyosóján, vigasztalón átölelte, és akkor Hanán úrrá lett a kétévnyi titkos vágyakozás. Lábujjhegyre állt, és könnyes szemmel megcsókolta főnökét. Futó csók volt, utána döbbsen menekülni próbált, de a férfi megragadta, és visszarántotta a karjába.

Hana már két hónapja próbálta elfelejteni azt az éjszakát. Ahogy nyilván Antonio is. De most már egyértelmű, hogy az a csodálatos éjszaka nem maradt következmények nélkül. Gyereket vár Antoniótól.

Miközben a limuzin Észak-Tokió felé hajtott, Hanának gombóc volt a torkában.

Nem így képzelte az életét. Először fel akarta építeni a karrierjét, férjhez menni, és csak aztán gyereket vállalni. Neki sohasem volt igazi otthona, és nem akarta, hogy a gyereke is így nőjön fel.

Nem lett volna szabad lefeküdni Antoniával, bármilyen felejthetetlen élmény is volt. Inkább várnia kellett volna egy igazi kapcsolatra. Antonio karjában kockára tette az egész jövőjét – és a gyerekéét is.

– Hana? – szólt élesen a férfi.

– Igen – válaszolta Hana, és újra a jegyzeteire koncentrált. – Elemzést az ausztráliai terjeszkedéssel kapcsolatban, a berlini iroda telefonszámai, új házvezetőnő New Yorkba és egy londoni afterparti.

Antonio szúrós pillantást vetett rá fekete szemével, és Hana összerezett. Remélte, hogy főnöke nem gondolatolvasó.

– Igen – mondta aztán Antonio, és visszanézett a laptopjára. – És lépj kapcsolatba a Heathrow első osztályú várójának főépítészével...

Ahogy folytatták útjukat a Marunoucsi negyed felé, Hana bámulta a felhőkarcolókat, és küzdött a kétségbeesés ellen. Gyerekkora óta ismerte Tokiót. A nagymama itt született, később vándorolt ki

Amerikába. A legjobb barátja, Ren még mindig itt élt, és Hana sokszor járt a városban. Innen tudta, hogy a *szakura*, a cseresznyevirágzás szezonja a legszebb időszak Japánban.

De ő ma nem tudott gyönyörködni benne. Halálra volt rémülve.

„Se romantika, se esküvő. Semmilyen következmény... Egyikünk se fog soha többé beszélni erről az éjszakáról.”

Most mit tegyen? Elmondja neki?

Ő maga is még csak néhány órája tudta. A magánrepülőn csinálta meg a tesztet, Madridból idefelé.

– Mi a baj, Hana? – kérdezte Antonio. – Nem figyelsz.

Hana felnézett, vett egy mély levegőt, és felsóhajtott:

– Valamit el kell mondanom. – A sofőr meg az elől ülő testőr felé pillantott, és kissé lehalkította a hangját. – Arról... arról az éjszakáról.

Antonio jéghideg pillantást vetett rá.

– Melyikről?

Hana előreszegte az állát.

– A madridiról. Két hónapja.

Látta, hogy a testőr szeme elkerekedik.

Antonio felhúzta az elválasztóüveget, aztán ráförmedt Hanára:

– Megegyeztünk, hogy nem beszélünk róla.

– Igen, de...

– Semmi „de”.

– Jó okom van rá...

– Képzem! – Antonio elfordult. – Verd ki a fejedből! Az az éjszaka sosem történt meg.

A Rolls-Royce rákanyarodott egy csillogó felhőkarcoló kocsifelhajtójára, és megállt.

– De... – kezdte volna újra Hana, Antonio azonban közbevágott:

– Soha nem történt meg!

Azzal kiszállt, rá se nézve a lányra.

Hana fogta a táskáját, és ő is kikászálódott a kocsiból. A szíve sebesen kalapált, pajzsként szorította mellére a noteszét és az aktatáskát.

– Jó napot, Mr. Delacruz! – hajolt meg Emika Ito, a cég tokiói csapatának vezetője.

Csinos volt, sötét hajú, és elegánsan öltözött. Amikor rámosolygott Hanára, a lány igyekezett viszonzni a mosolyt.

– Minden készen áll, uram – mondta Emika.

– Köszönöm, Miss Ito – felelte Antonio. – Bocsásson meg egy pillanatra!

A nő bólintott, és eltűnt az előcsarnokban, Hana és Antonio kint maradt kettesben; csak a testőr várakozott tisztes távolságban.

Antonio lenézett Hanára.

– Akkor elfelejtjük? – kérdezte élesen.

Hana lehajtotta a fejét, amit Antonio megadásnak értelmezett, mert annyit mondott:

– Helyes.

Elindult a bejárat felé.

De Hana képtelen volt magában tartani a hírt.

– Terhes vagyok – bökte ki.

Antonio megdermedt. Biztos csak félrehallotta.

Lassan visszafordult a lány felé.

– Tessék?

– Jól hallottad. Babát várok.

Lefeküdt valaki mással, tört be az első gondolat Antonio fejébe. És maga sem értette, miért ilyen pocsek érzés.

– Azt hittem, több eszed van.

– Hogy mi? – kérdezte Hana felvont szemöldökkel.

Ki lehet az apa? Azon az éjszakán Hana még szűz volt. Vajon még ugyanazon a héten lefeküdt valakivel?

Persze könnyen talál magának partnert. Antonio tekintete végigsiklott a lány karcsú alakján. Hana Everly messze a legkívánatosabb nő, akivel valaha találkozott, két éven át mégsem vett tudomást a szépségéről, szándékosan. Csak az asszisztensét volt hajlandó látni benne, semmi többet.

Egészen különleges jelenség volt, a legkülönfélébb ősök vérével az ereiben. Amikor egyszer megkérdezte a származásáról, Hana megvonta a vállát.

– Amerikai vagyok, szóval elég vegyes a családom. Vannak angolok, írek, brazilok, japánok... És a magáéban, Mr. Delacruz?

– Spanyolok – felelte Antonio.

Most Hana nézett rá nagy barna szemével, arca ovális, ajka telt és rózsás, sötét haja hosszú lófarokba kötve. Nőies, fehér ruhát viselt, mely egyszerűségében is elegáns volt. Mindig így öltözködött, üzletiesen és feltűnésmentesen, mégis mindenütt feltűnést keltett. Most is megbámulták a férfiak, ahogy állt a járdán Tokió kellős közepén. Elérhetetlenül ragyogott, akár egy csillag.

De neki odaadta magát. És Antonio mindedig azt hitte, ő volt az egyetlen...

– Csak ennyit tudsz mondani? – kérdezte Hana halkán, de élesen és megbántottan. – Hogy lehetett volna több eszem?

– Csalódott vagyok – mondta Antonio.

– Csalódott...

Antonio számított az asszisztensére, erre most kiderül, hogy terhes. Egy másik férfitől. Nyilván fel akar mondani, hogy felnevelje a gyereket. Ettől volt Antonio annyira feldúlt, hogy levegőt is alig kapott. Mert Hana a világ legjobb asszisztense, és most el fogja veszíteni.

Mindig is tudta, milyen értékes munkaerő, ezért is viselkedett vele profi távolságtartással. Egészen addig az éjszakáig, amikor Madridban elsírta magát, és nem tudta megmagyarázni az okát. Ő pedig meg akarta vigasztalni – tényleg csak vigasztalni! –, de aztán a lány hirtelen megcsókolta.

Az a csók...

Egyike volt azoknak az emlékeknek, amelyeket Antonio inkább elzárt mélyen a szívében.

– Ki az apa? – hallotta a saját hangját, ahogy kibukott belőle a kérdés.

Hana hátrált egy lépést, és döbbenet bámult rá.

– Most viccelsz? Tudod te jól!

– Tényleg? – Antonio összeráncolt homlokkal kutatott az emlékezetében. – Hm... Mondjuk, nem tudom, hogy sikerült összehoznod, miközben éjjel-nappal dolgoztunk ezen az üzleten. Az alkalmazottam? A kertész? Vagy valamelyik sofőr?

Hana szemében veszedelmes tűz lobbant.

– Hagyd abba! Inkább hallgass!

Antonio meg volt lepve. Még sohasem látta dühösnek, Hana volt a legtürelemesebb és legkedvesebb ember, akit ismert.

– Miért vagy mérges?

– Mert *te* vagy az apja, te idióta!

Eltartott néhány pillanatig, mire Antonio felfogta a szavak jelentését. Úgy érték, mint egy jobbhorog.

– Hogy mi?

– Ki más lenne?

Antonio megtántorodott, és az egyik oszlopnál keresett támaszt. Remegett a lába.

– Szerinted képes lennék lefeküdni mással rögtön azután, hogy együtt voltunk? – kérdezte Hana élesen. – Nem vagyok olyan, mint te!

Antoniót az émelygés kerülgette; még mindig nem tudott megszólalni. Elárulva érezte magát.

– Az utóbbi hónapban nem éreztem jól magam, de azt hittem, a sok stressz és a kevés alvás miatt késik a vérzésem – magyarázta Hana. – A repülőn csináltam egy tesztet.

Antonio tovább hallgatott, és csak bámult rá üveges szemmel.

– Figyelj – folytatta Hana –, tudom, hogy nem akarsz házasságot meg gyerekeket. Erre én se számítottam, végül is védekeztünk. De gondoltam, tudnod kell...

– Elég! – nyögte ki Antonio. – Most már elég.

– Jobb lett volna, ha nem szólok?

Hana szemében teljesen őszintének tűntek a könnyek. Meg kell hagyni, jól csinálja! És Antonio gyűlölte ezért. De még jobban gyűlölte saját magát, amiért elhitte, hogy Hana más. Megbízott benne – ő, aki senki másban sem bízott. Nap mint nap küzdött a vágyaival, hogy ne tegye kockára ezt az értékes munkakapcsolatot.

Erre Hana lefekszik egy másik férfival, és most a szemébe hazudik!

Még az se biztos, hogy egyáltalán terhes.

Valószínűleg már kezdettől így tervezte. Csapdát állított neki, hogy pénzt csikarjon ki tőle.

Csak hogy van egy aprócska részlet, amiről nem tud.

Történetesen az, hogy akkor se tudta volna teherbe ejteni, ha akarta volna.

Antonio egész testében remegett. Dühösen kikapta Hana kezéből a noteszt és az aktatáskát.

– Többé nincs szükség a szolgálataidra!

Hana csábos ajka hitetlenkedve nyílt szét.

– Te... te most kirúgsz?

– Megkapod a végkielégítést a szerződésed szerint, de azt akarom, hogy most azonnal távozz.

– De... de miért?

– Tudod jól.

– Mert gyereket várok tőled? – Hana ezt szinte kiáltva mondta.

– Mert hazudtál – mordult rá Antonio. – Megpróbáltál átverni, de nem jött össze. –

Összeszűkítette a szemét. – Viszlát, Miss Everly!

Azzal sarkon fordult, és belépett az épületbe, mogorva testőre szorosán követte.

Hana pedig reszketve kint maradt a tokiói reggel hűvösében.

2. FEJEZET

Hana döbbsen bmlt a gyermeke apja után.

Aki tényleg kirgta!

Elvette a szüzességét, felforgatta az életét, és most a szeretett munkájától is megfosztotta.

Persze arra ő sem számított, hogy majd boldogan átöleli, amikor meghallja a hírt, hisz nem volt titok, hogy se családot, se gyereket nem akar. De ez...

Remegő kézzel trlte ki a knnyecseppeket a szeméből. Miért is van meglepve? A munkatársaként közélről megfigyelhette, milyen gyesen udvarol Antonio a nőknek, hogy később, amint a vonzalom megkopik, habozás nélkül kiadja az útjukat. A viszonyai soha nem tartottak sokáig, legfljebb egy hétig, néha csak egy éjszakáig, aztán mindet megunta.

Hana sajnálta ezeket a nőket. Biztos azt hittk, k majd megszldtik a javíthatatlan playboyt. A kis naivak...

Hja, pont  beszél!  is éppen olyan naiv volt, mint a többiek.  is abba a hitbe ringatta magát, hogy köztük másképp van. Két éven át dolgozott Antonio mellett, napi tizenkét rt, a ht minden napján; az utóbbi hónapokban mg ennél is többet. Antonio sikere az  sikere is volt, ő is ugyanannyi könnyet és verejtéket fektetett a CrossWorld Airways globális terjeszkedsbe, mint a főnöke.

Valahogy azt hitte, társak, st talán még barátok is. De most rá kellett ébrednie, hogy Antonio számára ő is ugyanolyan jelentéktelen, mint bárki más.

„Viszlát, Miss Everly!”

Hana hosszan lehunyta a szemét. Mindig okosnak gondolta magát, erre most kiderült, hogy az összes n kzl  a legostobább.

Mennyi időt vesztegetett erre az alakra! Aki gy kszntte meg az őszinteségét – hogy kirgta. s ami még rosszabb: hidegvérrel eltaszította a saját gyermekét.

De nem, mégiscsak jobb ez gy. Meglesznek k ketten a babával, ugyan kinek hiányzik egy ilyen rideg, szívtelen disznó?

tcssztatta a vállán a kzitskja pntjt. Az utaztskja a Rolls-Royce-ban maradt, most csak az útlevele, néhány hitelkártya meg némi jen, dollár és euró volt nála.

De Tokióban van, ami azt jelenti, hogy nincs egyedül.

Itt l Ren, a legjobb barátja. Ebben a pillanatban semmire sem vágyott jobban, mint viszontlátni kedves arcát.

Leintett egy taxit, és megadta a címet.

– Lehetséges? – nyögte Antonio. – Ezt hogy érti?

– Ahogy mondtam. – Az orvos a vastag szemüvegén t nézett rá. – Elvgeztk a vizsgálatokat, és az eredmények gyrtelmek.

Szerencsére Antonio már lt. Szeme előtt elmosódott a vizsglszoba praktikus berendezése.

– Nem értem – hebegte. – Vazektmim volt, tizennyolc ve. Egy jó hr kórházban...

– gy tűnik, a szervezete meggyógyította magát.

Antonio hitetlenkedve bmlt az orvosra.

– De nem, nem... az ki van zárva – mondta rekedten.

Az orvos elgondolkodva simogatta a szakállát.

– Nagyon fiatal volt, amikor műtötték. Néha a szervezet magától visszacsnlja az lyet. Rendkívül ritka, de nem lehetetlen. Ha gondolja, megismételhetjük...

– Minek? Mr késő!

Antonio halk mordulással felpattant, és kiviharzott a szobából, miközben egyre csak Hana arcát látta maga előtt, gyönyörű barna szemében azzal a mélységes dbbsenettel és megbntottsggal.

Lehet, hogy tényleg az  gyereket várja, s  meg lyen gyalázatosan bnt vele...

De valójában nem is az ő hibája. Hiszen sterilizáltatta magát – honnan tudhatta volna, hogy majdnem két évtizeddel később újra képes lesz a gyermeknemzésre? Természetesen azt hitte, hogy Hana hazudik. Főleg, mivel többnyire igaza volt, amikor a legrosszabbat nézte ki az emberekből.

– Mr. Delacruz, lehetek őszinte? – Régóta szolgáló testőre, Ramón García az előcsarnokban várt rá, s most követte a limuzinhoz. – Señor, szerintem rosszul bánt Miss Everlyvel. Nem ezt érdemli.

Perfecto! Még valaki, aki elítéli.

– Semmi köze hozzá, García.

Antonio összeszorította a fogát, a válla megfeszült a Rolls-Royce hátsó ülésén.

– Hová, uram? – kérdezte a sofőr.

– Csak induljunk.

Antonio kibámult az ablakon, nézte a virágzó cseresznyefákat. Mennyire örült Hana, hogy a tárgyalások éppen a cseresznyevirágzás idején zajlanak! Olyan gyönyörű, de milyen rövid ideig tart, mondta. Ki kell élvezni, mielőtt véget ér.

Mint az éjszakánk, gondolta Antonio.

Évekig ellenállt a lány vonzerejének, de aztán Hana megcsókolta, és odalett minden önuralma. Életében először kikapcsolta a józan esztét, és csak a teste parancsára hallgatott. Még arról is meggyőzte magát, hogy ha lefekszik a lánnyal, az csak jót fog tenni a munkakapcsolatuknak, mert végre kielégül a vágya.

Megígértette vele, hogy elfelejti azt az éjszakát, bár erre ő maga is képtelen volt. Mert onnantól kezdve, amint másnap reggel felébredt, karjában a lány meztelen testével, egyre csak azon vette észre magát, hogy a vágya egyáltalán nem csillapodott – épp ellenkezőleg. Az elmúlt két hónapban kész gyötrelmem volt együtt dolgozni Hanával az Iyokan-ügyleten. Valahányszor a lány hozzáért, meg kellett kapaszkodnia az asztal szélében, mert előzönlötték elméjét az emlékek.

Ez aggasztotta Antoniót. Még egyszer nem nyúlhat hozzá: Hana nélkülözhetetlen a vállalatnál, és egy egyéjszakás kalandot még talán túlélne a munkakapcsolatuk, de egy hosszabb viszonyt már aligha. Antonio viszonyai sohasem tartottak sokáig, míg Hana gyakran emlegette, miről álmodik: házasságról, meleg otthonról, gyerekekről.

Ő ezt nem nyújthatja neki, ezért hát úgy tett, mintha elfelejtette volna azt a madridi éjszakát. Végig hazudott...

Önkéntelenül a mobiltelefonjáért nyúlt, és gondolkodás nélkül hívta Hana számát.

Nem vette fel.

Nem csoda, gondolta komoran Antonio. Végül is kirúgtam, már nem kell rendelkezésre állnia.

– Keresse meg Miss Everlyt! – parancsolta a testőrének.

García hátrafordult, a szája mosolyra húzódott.

– A legjobb barátja itt él Tokióban. Biztos nála van.

– Milyen barát? – kérdezte Antonio.

– Ren Tanakának hívják. A családjának szállodája van Haradzsuban.

A legjobb barátja – férfi? Antonióban kíváncsiság ébredt... és ha őszinte volt magához, féltékenység. Pedig nem tarthat igényt Hanára.

Eltekintve a tényről, hogy a lány gyereket vár tőle.

Egy kisbaba...

Holott mindent megtett, hogy soha ne legyen apa.

Gombóc nőtt a torkában. Hanának nélküle kell felnevelni a gyereket. Mert mit tud ő az apaságról? Sosem voltak szülei. Ezért is sterilizáltatta magát: belőle nem lehet rendes férj és apa, ezzel régóta tisztában volt. De természetesen anyagilag támogatni fogja Hanát.

– Itt vagyunk, señor.

Ahogy Antonio kiszállt a kocsiból, eszébe jutott Hana utazótáskája, és ismét elfogta a szegény. Képes volt kint hagyni őt az esőben!

A szálloda modern előcsarnokában megszólította az egyik alkalmazottat.

– Lakik önöknél egy amerikai nő? Ren Tanaka személyes vendége?

Az alkalmazott tetőtől talpig végigmustrálta, aztán bólintott, és az előcsarnokból nyíló sötét bár

felé mutatott.

– Arra, uram!

Antonio összeszorította a fogát, és átadta neki Hana utazótáskáját.

– Ezt vigye a szobájába, legyen szíves!

Egy pillanatra megállt a bár ajtajában. Eltartott egy ideig, míg a szeme alkalmazkodott a félhomályhoz.

A lány egyedül ült az egyik asztalnál, fehér ruhája kékesen világított a neonfényben.

– Hana.

A lány odafordult felé.

– Antonio? – Bizonytalanul felállt. – Mit keresel itt?

– Látnom kellett téged.

Hana nyugtalan pillantást vetett a bárpult felé.

– Miért?

– Mert...

Most, hogy itt állt vele szemtől szemben, Antonio nem találta a szavakat. Tekintete akaratlanul a lány remegő, hívogatóan telt rózsás ajkára vándorolt, aztán még tovább, lefelé. A melle teltebbnek tűnt. Miért nem vette észre korábban?

Mert nem akarta észrevenni.

Úgy megkívánta, hogy remegni kezdett a keze. Meg akarta fogni Hanát, a falhoz szorítva magáévá tenni, kerüljön bármibe, a cégébe, a lelki békéjébe... Az egész világot lángba borítaná ezért a nőért.

– Delacruz, ugye?

A mély, férfias hangra Antonio hátrapördült, és egy fiatal japán férfival találta magát szemben, aki egyenesen feléje tartott. Magas és jóképű volt, elegáns öltönyt viselt; úgy tíz évvel fiatalabb lehetett nála, tehát huszonhat körül járhatott.

Antonio összehúzta a szemét.

– Ren Tanaka. Szóval maga a legjobb barátja.

– Maga meg az a szemétláda, aki teherbe ejtette és eldobta, mint egy...

Itt szinte köpve ejtett ki egy japán szót, aminek a jelentését Antonio nem értette, de nagyjából meg tudta volna tippelni. Tanaka úgy nézett rá, mint aki képes lenne pusztá kézzel megfojtani.

Odanyújtott egy pohár vizet Hanának, és védelmezően elébe állt. Mintha meg kellene védenie tőle! Erre már Antoniónak is ökölbe szorult a keze, de aztán meglátta Hana arcát, ahogy szeme riadtan ide-oda rebben köztük, és egész testében remeg.

Így hát összeszedte magát, és ellazította ujjait. Ma már épp elégszer volt faragatlan, és különben sem érdekli ez a Tanaka. Csakis Hana miatt van itt.

– Beszélhetnénk valahol? – kérdezte tőle.

– Nem kell sehova menned, Hana – szólt közbe Tanaka, majd Delacruzra nézett. – Tűnjön el a szállodámból! Nem látjuk szívesen.

Antonio megint összehúzta a szemét.

– Maradjon ki ebből!

– Eleget bántotta, nem hagyom, hogy még jobban meggyötörje.

– Miért, rá akar hajtani? – morogta Antonio.

Tanaka előreszegte az állát.

– És ha igen?

– Hozzá ne nyúlj, különben falhoz szögezek!

– Na, azt megnézem!

– Ne! – Hana sietve szétválasztotta őket, mielőtt egyikük behúzott volna a másiknak, és könyörgő pillantásokat vetett rájuk. – Kérlek benneteket, ne!

A férfiak villámló szemmel méregették egymást. Antoniót magát is zavarba ejtette hirtelen támadt dührohama. Még soha nem volt ennyire féltékeny.

De Hana más, mint a többi nő, és Antonióba most egyszeriben belehasított a kristálytisza

felismerés.

Hana Everly csakis az övé lehet!

3. FEJEZET

– Hagyjátok abba! Mind a ketten! – kiáltotta Hana. – Ezzel nem megyünk semmire!

– Már az is jólesne, ha betörném azt az önelégült pofáját – motyogta Ren japánul.

Hanának elég volt egy oldalpillantást vetnie Antonióra, hogy rájöjjön, kitalálta a szavak jelentését. Sötét szeme vészjóslóan rénsnyire szűkült.

Kimerítő volt az utóbbi néhány óra. Először a szörnyű jelenet Antonióval, aztán a beszélgetés Rennel. Soha nem fogja elfelejteni barátja arcát, amikor megtudta, hogy bánt vele a főnöke.

Megölöm! – sziszegte gyilkos tűzzel a szemében, és Hana csak nagy nehezen tudta visszatartani, hogy ne hajtson egyenesen Antonióhoz.

Ahelyett hogy Ren vigasztalta volna, *neki* kellett nyugtatgatnia *őt*.

– De biztos, hogy terhes vagy? – kérdezte Ren újra és újra.

Hogy bizonyosságot szerezzen, Hana beleegyezett, hogy megvizsgáltassa magát egy orvossal. Éppen visszaértek onnan, amikor Antonio megjelent.

A nőgyógyász megállapította, hogy a harmadik hónapban van. Csodálatos élmény volt hallani a baba szívverését... és kicsit keserű, mert eszébe jutott Antonio. Ilyenkor az apának is ott kellene lennie. Ren pedig csak rontott a helyzeten azzal, hogy megállás nélkül szidta Antoniót.

És most a két férfi úgy nézi egymást, mint két szarvasbika, amely egymásnak készül rontani.

– Maradjon ki ebből, Tanaka! – ismételte meg Antonio, aztán a lány felé fordult. – Van valami hely, ahol beszélhetnénk?

– Minek? – kérdezte Hana.

– Nem akar magával beszélni! – vakkantotta Ren.

– Kérlek! – mondta Antonio olyan tekintettel, hogy Hanának elakadt a lélegzete.

– Rendben. – Röviden megérintette Ren karját, próbálva megnyugtatni. – Ő a gyerekem apja, beszélnem kell vele.

Kimentek az utcára, amely tele volt járókelőkkel.

– Mit akarsz? – kérdezte Hana, és látta, hogy Ren figyelni őket az előcsarnokból.

– Menjünk valahová, ahol nincsenek ennyien!

Hana követte Antoniót egy széles sugárútra, majd onnan egy nagy, gyönyörű parkba. Egy darabig csendben sétáltak egymás mellett, s Hana mélyen beszívta a hűvös, fűszeres levegőt, élvezte bőrén a tavaszi napsütés melegét, megbámulta a rózsaszín és fehér cseresznyefákat.

Aztán Antonio megállt, és feléje fordult.

– Mit mondtál rólam Tanakának?

– Az igazat.

– Hogy szörnyeteg vagyok, aki elcsábított és otthagytott?

– Nem mondtam, hogy elcsábítottál. Elítélsz, amiért elmondtam a bánatom egy barátomnak?

Valami felvillant Antonio sötét szemében.

– A barátodnak? Ez a fickó szerelmes beléd!

Hogyan is tagadhatná le? Hana elfordította a szemét.

– Én... nem tudom, mi ütött belé. Nekem ő olyan, mintha a testvérem lenne.

– Hát, ő viszont nem úgy nézett rád.

Csak nem féltékenységet hall Antonio hangjában? Nem, az nem lehet, Antonio soha nem féltékeny egyetlen nőre sem.

Felemelte az állát.

– Mi közöd hozzá?

– Igazad van. Semmi.

– Ha ez minden, akkor én most elmegyek...

De amint Hana megfordult, a férfi rekedten utánaszólt:

– Várj! Kérlek!
– Mire várjak? Kezd elegendem lenni.
– Ne... A fenébe is. – Antonio beletúrt sötét hajába. – Rosszul csinálom ezt az egészset. Azért jöttem, hogy... – vett egy mély lélegzetet, és közelebb lépett – hogy bocsánatot kérjek.
Hanának tátva maradt a szája. Antonio még soha nem kért bocsánatot senkitől.
A férfi kicsit közelebb lépett, de nem érintette meg.
– Kérlek! Szeretném megmagyarázni.
Antonio Delacruz és a magyarázkodás? Hanának teljesen kiszáradt a szája.
– Hallgatlak.
Ott állt előtte, kimondhatatlanul jóképűen elegáns öltönyében és sötét kabátjában, mögötte a park zöld, rózsaszín és fehér pompája az aranyló napfényben. Sötét szemében sebezhetőség csillogott, amit Hana még soha nem látott.
– Nem könnyű...
– Értem.
– Rosszul bántam veled – ismerte el Antonio.
Hana felhorkant, mire Antonio összeszorította a száját.
– Jó, inkább gyalázatosan.
– Minden bátorságomat össze kellett szednem, hogy elmondjam a terhességet, mert tudtam, nem fogsz ugrálni örömdben, de hogy meghazudtolj... – Hana megrázta a fejét. – Még védekezés mellett is teherbe lehet esni, ezt neked is tudnod kéne. És különben is, ismersz. Hogy tehetted ezt?
Antonio lenézett rá.
– Vazektómiám volt, Hana. Tizennyolc évvel ezelőtt.
– Hogy mi?
– Ez az igazság.
– De hát akkor még tinédzser voltál.
– Tizennyolc. Nagykorú.
– De... hogyhogy? Miért hoztál ilyen végleges döntést ilyen fiatalon?
Antonio állkapcsán megrándult egy izom. Lassan megcsóválta a fejét.
– Ez most nem fontos. – Aztán halkán felhorkant. – Kiderült, hogy nem volt végleges.
– Hogy érted?
– Miután elmondtad, hogy terhes vagy, nem tudtam másra gondolni, lemondtam a találkozót...
– Hogy mi?!
– ...és elmentem egy orvoshoz. Úgy tűnik, a testem meggyógyította magát. Ez nagyon ritka, de nálam megtörtént.
Hana döbbenetben bámult rá.
– Lemondtad a találkozót?
Antonio fintorogva mosolygott.
– Téged ez lep meg legjobban az egészben?
– Hónapok óta úgy dolgoztál, mint egy eszelős...
– Úgyse tudtam volna koncentrálni... Azt hittem, ismerlek, és egyszerűen nem fért a fejembe, hogy lehetsz aranyásó...
– Nem vagyok! – csattant fel Hana.
– De számomra nem volt más magyarázat. Úgy tudtam, nemzőképtelen vagyok, tehát nem lehet enyém a gyerek. Aztán elmentem a klinikára, és kiderült, hogy mégis... Nem kellett volna gyanakodnom rád – hajtotta le a fejét bűnbánóan Antonio. – Ne haragudj! Nem fogok apasági tesztet kérni. Tudom, hogy tőlem van.
Egy pillanatra összefonódott a tekintetük, és Hana érezte a férfiből áradó kisugárzást, mely egyenesen a szívét célozta meg.
Aztán Antonio félrenézett.
– De mindketten tudjuk, hogy nem lennék jó apa – tette hozzá.
Hana nyelt egy nagyot.

– Igen, tudom.

– Nem is vitatkozol?

Hana szomorkásan mosolygott.

– Ismerlek, Antonio. Csak azért mondtam el, mert helytelennek tartottam volna, ha elhallgatom előled. Tudom, hogy nem akarsz megnősülni és gyereket nevelni.

– Hm. – Antonio pislogott. – Természetesen fizetem a gyerektartást. És nagyvonalú végkielégítést kapsz, hogy...

– Nem kell a pénzed! – vágta el a szavát Hana.

Hát persze, pénzt ajánl. Mi mást is? Netán időt? Szerelmet? Hana pontosan erre számított... de akkor miért fáj ennyire?

– Jól megleszünk – mondta feszült hangon.

Antonio a homlokát ráncolta.

– Mindenképpen kapsz végkielégítést. Kiérdemelted.

– Mivel? Hogy ágyba bújtam veled? – emelte fel az állát Hana.

– Nem arra gondoltam.

Hana a gyönyörű cseresznyefákat bámulta a kéklő égbolt háttérében.

– Jó fizetést kaptam, és a nagy részét félretettem. Mikor is tudtam volna elkölteni? Folyton utaztunk. Megleszünk belőle a babával, amíg nem találok új munkát.

– Hana, gondolkodj észszerűen!

– Ez az én döntésem, és én nem akarom, hogy kifizess.

– Ez nem kifizetés.

– De igen, az.

– Akkor mit akarsz? – nyögte Antonio a fogai közt. – Házasságot? Mindketten tudjuk, hogy nem működne.

Hana keserűen felnevetett.

– Azt hiszed, hozzád mennék? – Megrázta a fejét. – Klassz lehet azt hinni, hogy te vagy a világ közepe.

– Ugyan már, Hana! Két éve együtt dolgozunk, tudnod kéne, milyen vagyok.

És Hana tudta is. Bár kezdettől fogva vonzódott hozzá, felismerte a figyelmeztető jeleket. Mennyire sajnálta azokat a szerencsétlen nőket, akik hiú reményekbe ringatták magukat! Az ő szerelmét nem fogja megkapni Antonio. Már csak azért sem, mert a szülei szinte már kamaszosan lángoló szerelme kellően elvette a kedvét a romantikától.

Különben is, elég fárasztó volt két éven át Antonio asszisztenseként élni, az ő igényei szerint. Utazni, amikor ő utazott, lakni, ahol ő lakott, dolgozni, amikor ő dolgozott. Ez pont az ellenkezője volt annak, amire Hana vágyott.

Egész boldogtalan gyermekkorában egy igazi otthon volt a vágya. Amikor szeretett nagymamája megbetegedett, otthagya a főiskolát, és munkát vállalt, hogy a legjobb orvosi ellátást tudja biztosítani Szacsikónak. Ahelyett hogy letelepedett volna egy helyen, egyre stresszesebb és megterhelőbb állásokat vállalt, amelyek persze jobban fizettek, de megkövetelték, hogy állandóan a világot járja.

Miután Szacsiko nagymama tavaly meghalt, feladhatta volna az állását, de nem tette, mert bármekkora kihívást jelentett is, szeretett Antoniónak dolgozni. És a madridi palota valahogy az otthonává vált a két év alatt, még barátokat is szerzett ott. Éppen ezért érte súlyos csapásként, amikor Antonio két hónapja bejelentette, hogy áthelyezi a főhadiszállását New Yorkba.

Néhány órával később aztán a férfi ott találta sírva az egyik folyosón. Döbbenet kérdezte, mi a baja, de mit válaszolhatott volna? Ő maga sem értette egészen a dolgot. S akkor, abban a pillanatban rájött, hogy itt az ideje elmenni, és új munkát találni, és új otthont, amit senki sem vehet el tőle.

S még miközben erre gondolt, ösztönösen lábujjhegyre állt, és megcsókolta Antoniót. A férfi először csak bámult rá lélegzet-visszafojtva, aztán magához húzta, és szenvedélyesen viszonzta a csókot.

És végül ez vezetett a terhességhez...

– Igazad van – felelte csöndesen. – Ismerlek. Rémes apa lennél. Férjnek meg... – Az ég felé emelte a szemét.

Meglepetésére úgy tűnt, hogy ezzel Antonio elevenébe talált.

– A rémes azért szerintem túlzás...

Hana védekezőn felemelte a kezét.

– Jó, jó, igazad van! De pénzen kívül semmit se tudsz nyújtani, és mivel nekem nem kell pénz, végeztünk.

Antonio kinyitotta a száját... és újra becsukta. Végül morcosan így szólt:

– Miért vagy ilyen ellenséges? Bocsánatot kértem.

– Hálásnak kéne lenned!

– Mert azt mondtad, reménytelen eset vagyok?

– Nem, hanem mert nem akarlak megváltoztatni. Folytathatod, amit eddig csináltál, Antonio. Terjeszkedhetsz Ázsiában, terjeszkedhetsz az egész világon. Én nem állok az utadba. – Hana a kezét nyújtotta felé. – Ég veled!

A férfi előbb csak nézte a kezét, aztán megragadta. Hana testén elektromos vibrálás futott végig.

Antonióknak megváltozott az arc kifejezése, és szorosabban fogta a kezét.

– Nem engedlek el – mondta halkán. – Talán nem leszek jó apa, de téged nem engedhetlek el.

– Közelebb húzta magához, és mélyen a szemébe nézett. – Maradj velem, Hana! Mint a szeretőm.

– Szeretőd?

Hana majdnem félrenyelt, ahogy kiejtette a szót, s a következő pillanatban a vágy hullámai indultak el benne. Mellbimbója megkeményedett, ölének mélyén forróság támadt.

Szerető!

A férfi érzéki mosollyal nézett rá, és szabad kezét az arcára tette. Hana visszatartott lélegzettel bámulta sötét szemét, az élesen kirajzolódó arccsontokat, a borostát az állán. Az ajkát.

Ugyan meddig tartana? Egy hónap, egy hét... talán csak egy éjszaka. Annyiszor látta már ezt! De erre a kérésre nem számított, és nehéz volt visszautasítani, miközben a férfi tekintete átjárta, s a teste visszaemlékezett az együtt töltött éjszakára.

– És a baba? – suttogta.

Antonio megvonta a vállát.

– Talán mégiscsak lehetnék apa? Ki tudja?

Talán? Ki tudja?

Ez nem elég. A család örökre szól, biztos pont egy kaotikus, bizonytalan világban.

Hana elhúzódott Antoniótól.

– Olyan nem lesz, hogy elszórakozol velünk, aztán eldobsz, ha meguntál. Ezt nem hagyom!

Antonio hitetlenkedő arcot vágott.

– Hát nem érted? Arra kérlek, hogy költözz hozzám. Ezt még soha egyetlen nőnek sem engedtem meg.

Láthatóan azt hiszi, ez valami szenzációs ajánlat, gondolta Hana. Hogy legyen a barátnője, ossza meg vele az ágyát, és legyen hálás, ha szakít rá az idejéből. Kötelezettséget nem vállal, de neki boldogan el kéne fogadni azt a keveset, amit adni hajlandó.

Hana kihúzta magát. Fellobbant benne a harag, elnyomva minden más érzést.

– Ki van zárva!

Ki van zárva? Csak így, egyszerűen?

Antonio nem tudta, mikor hallotta ezt utoljára, főleg egy nő szájából. Meg se fordult a fejében, hogy Hana visszautasíthatja. Hisz felajánlotta neki, hogy *éljen vele!*

– És miért nem? – kérdezte ingerülten.

– Hallottam a baba szívverését – mondta Hana.

A szívverését? Hogy jön ez ide?

– És?

Hana halványan elmosolyodott.

– Minden rendben van. Október közepén fog megszületni.

Antonio követte a lány tekintetét. A hasa még csak alig domborodott a kabát alatt.

Az ő gyereke növekszik odabent...

Antonio összeszorította a fogát, és elhessegette ezeket az érzéseket.

– Egy okkal több, hogy hozzám költözz.

– De én nem akarom, hogy a gyerekem a te világodban nőjön fel. Akármilyen volt is az, amitől ilyen lettél...

– Milyen?

– Hideg, távolságtartó. Gyanakvó. – Hana egy nagy lélegzetvétel után hozzátette: – Megtört.

Megtört?

– Nem is ismeresz! – csattant fel Antonio.

– Tényleg? – mosolygott Hana mélabúsan. – Te nem akarsz családot. Miért kellene a gyerekemnek veled élnie? Ha egyáltalán kibírnánk addig. Amiben erősen kételkedem.

Antonio kinyitotta a száját, azt akarta mondani, hogy vállalja a felelősséget, de torkára forrt a szó.

Hana a fejét ingatta, és vágyódva nézte a cseresznyefák alatt piknikező, boldog családokat.

– A szüleim tanárok voltak. Minden évben más országba költöztünk. Mielőtt még barátokat szereztem volna, már tovább is álltunk. Nekem csak a családom volt. – Nyelt egyet. – Én ezt nem akarom a gyerekemnek.

– Nehéz elhinni, hogy csak ők voltak neked. Te mindenütt szerzel barátokat. – Antonio emlékezett, hányan eljöttek tavaly a nagymama temetésére, hogy vigasztalják Hanát. – Itt van például ez a Tanaka...

– Ő a legrégebbi barátom – felelte Hana. – Szinte családtag.

– Miért nem hallottam róla soha?

Hana a szemét forgatta.

– Mert téged csak a saját életed érdekel.

– Ez nem igaz.

– Tudom, mitől vagy ilyen, Antonio.

– De nem tudsz mindent.

A gyerekkoráról senki nem sejtett semmit, erről gondoskodott. El akarta felejteni, milyen volt, amikor újra és újra elutasították. Kétszer is kivették az árvaházból, majd aztán visszavitték, a második alkalommal azért, mert a nevelőanyja váratlanul teherbe esett. Hatéves volt akkor.

„Ne vedd magadra – mondta a nevelőapja. – De lesz saját gyerekünk, nincs szükségünk rád.”

Megtört.

Talán Hana jobban ismeri, mint ő azt szeretné. Meglátta benne a sötétséget, amelyről rajta, a milliárdos playboyon kívül senki sem tudott. A foltot a lelkén, amely miatt még a vér szerinti szülei is kosárba tették, és az éjszaka közepén otthagyták egy spanyol templom lépcsőjén. Még csak néhány órája volt a világon.

– Mi történt veled? – kérdezte Hana gyengéden, kicsit közelebb lépve. – Miért csináltattál vazektómiát tizennyolc évesen? Honnan tudad, hogy soha nem akarsz apa lenni?

A kérdések szíven ütötték Antoniót, de el kellett rejtenie sebezhetőségét. Csak Hana mellett ez szokatlanul nehéz volt.

Arra jutott, hogy legjobb védekezés a támadás.

– Hogy miért? Mert egy önző személtáda vagyok. Már csak egy kérdés maradt: miért csókolta meg?

Hana egy szempillantás alatt elvörösödött.

– Szomorú voltam, hogy eladod a madridi házat – válaszolta szemlesütve.

Ez meglepte Antoniót.

– A *palaciót*? Hiszen csak egy-két hetet vagyunk ott havonta.

– Tudom, de vannak ott barátaim, és ettől... otthon éreztem magam.